

இலக்கியத்தில் மகளிர் ஆளுமை

முனைவர் அ. கிறிஸ்டியானா ஜார்ஜ்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
பாரத் உயர்கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
சோலையூர், சென்னை

சங்க காலம் என்பது தமிழ் இலக்கியத்தின் ஓர் பொற்காலம் பண்பாட்டின் நிலைக்களனாய் இருப்பவை சங்கால மகளிரின் அரும்பண்புகள். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழும் இல்லற வாழ்வே முழுமையான ஒரு வாழ்வு என்று சொல்லப்படுகிறது. மகளிருக்குத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் பண்புகளை எடுத்து இயம்புகின்றார்.

மலர்: 11

சிறப்பிதழ்: 1

மாதம்: ஜூன்

வருடம்: 2023

P-ISSN: 2321-788X

E-ISSN: 2582-0397

DOI:

[https://doi.org/10.5281/
zenodo.8233036](https://doi.org/10.5281/zenodo.8233036)

“உயிரினும் சிறந்தன்ற நாணே நானினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”

(தொல்-களவி-23)

“அச்சமும் நாணும் மடனுமுந் துறதல்
நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப”

(தொல்-களவி-8)

இதன் வழி ஆண்களுக்கு பெருமையும் வீரமும் சொல்லப்படுவது போல பெண்களுக்கு அச்சமும் நாணமும் சிறந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார். எனவேதான் சங்ககால மகளிரின் செயற்பாடுகளையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அழகு

பெண்ணொருத்தியின் அழகினை மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன்புதன் என்ற புலவர்

“பூவொடு புரையுங் கண்ணும் பேயென
விறல்வனப் பெய்தி தோளும்
பிறையென மதிமயக் குறாஉ நுதலும்”

என வருணித்துள்ளார்.

மென்மையான உடலமைப்பு

மகளிர் மென்மையான உடலமைப்பிற்குரியவர். புறவுலகின் பொய்மையும் சூதும் அறியாதவர். உலகின் இடையூறுநிலைகளையும் விலங்கு முதலியவற்றால் நேர்ந்திடும் இடுக்கண்களையும் உணராதவர். ஆனால் உள்ளத் திண்மையால் தம்மைத் தாமே பாதுகாத்துக் கொண்டு இல்லறத்தினை நல்லறமாக ஒம்பும் ஆற்றல் உடையவர்கள் பெண்களே ஆவார். மென்னீர்மையினைச் சாயல் என்ற சொல்லால் நந்தமிழர் வழங்கினார்.

“நீரோ ரன்ன சாயல் தீயோ ரன்னவென்
வரனலித் தன்றே”

(குறுந்95-4-5)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலின் அடிகள் இக்கருத்தினை நுட்பத்தினைப் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

இசை

பெண்களுக்கு குரல் இயற்கையாகவே இனிமை நிரம்பி இருந்தது. எனவே தான் இசைத்தமிழ், மகளிர் வழிப் பெரிதும் வளர்ந்தது. தாலாட்டுப்பாடல் தாய்மார் வளர்த்து இயலிசைத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும். யுணைமுதலிய காட்டு விலங்குகளும் மற்றவர்களும் அவர்தம் இசைக்கு வயப்பட்டுத் தம் கொடுந்தன்மை மறந்து நின்றமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

“ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்
மாறுதலை பெயர்க்கும் கருவின் பாலை”

(பொருநர்-11-12)

என்ற பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது.

விளையாட்டு

மலைவாழ் மகளிர் தினைப் புனங்களில் கிளியோட்டி தினைப் புனத்தினில் விளைந்த முற்றிய தினைக் கதிர்களைக் காத்தனர் என்பது சங்க இலக்கியத்தில் பலவிடங்களில் கூறுப்படுகிறது.

“களைப்பூக் குற்றுத் தொடலை
தைஇப்புனக்கிளி படியும் பூங்கட் பேதை”

(குறு-141:1-2)

களைப்பூவினைப் பறித்து மாலை தொடுத்தாலும், தினைப் புனத்தில் கிளி ஓட்டுதலும் மலைவாணர் மகளிரின் விளையாட்டுகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பொதுவாக இளமகளிர் அக்காலத்தில் கவலையில் சோர்ந்து போகாமல் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியில் இருப்பார் என்று நற்றிணைப் பாடல் வழி அறியலாம்.

“விளையாடாய்மொடு ஓரையாடாது
இளையோர் இல்லிடத்திற் சென்றியிருத்தல்
அறனும் அன்றே ஆக்கமும் தேயமெனப்
குறுநுரை சுமந்து நறுமலர் உந்திப்
பொங்கிவரு புதுநீர் நெஞ்சுன ஆடுகம்”

(நற்றி-68:1-5)

இப்பாடலின் வழியில் மகளிர் வீட்டின் வெளியே சென்று விளையாட மலிருப்பது அறமாகாது என்பதும் தெரியவருகின்றன. விளையாடும் மகளிர் கூட்டத்தினைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் சங்ககாலப் புலவர்கள் “ஓரையாமம்” என்றும் “பொய்தன் மகளிர்” என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். பஞ்சாயக் கோணுப்பல் கொண்டு செய்யப்பட்ட பாவை கொண்டு மகளிர் அந்நாளில் விளையாடிய விளையாட்டு ஓரை எனப்பட்டது.

வண்டலயர்தல், சிற்றில் இழைத்தல், துணங்கையாடுதல், குரவையாடுதல் முதலிய விளையாட்டுகள் மகளிர் விளையாட்டுகளாகக் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.

இறை நம்பிக்கை

சங்ககால மகளிர் இறை நம்பிக்கை உடையவரிகள். மணமாகாத மகளிர் முருகனை நோக்கி, யாம் எம் நெஞ்சுமரந்த காதலனைக் கனவிற் கூடியுள்ளோம் அது பொய்யாகாமல் நனவின் கண்ணும் எம் திருமணத்தை முடித்து வைக்க வேண்டும் என வேண்டினர். மணமான மகளிரோ, தமக்கு நல்ல பிள்ளைகள் பிறக்க வேண்டும் என நோன்பிருந்தனர். மேலும், தம் கணவர் மேற்கொண்ட செயல்கள் செம்மை பெறவும், போரில் வெற்றி கிட்டுவும் வரம் அருள வேண்டும் என்றும் திருமுருகனை ஒருமனமாக இறைஞ்சி வேண்டுவார். திருப்பரங்குன்றத்திலே நடபெறும் வழிபாடு இது.

“அருவரைச் சேரத் தொழுநர்
கனவிற் றொட்டது கைபிழை யாகாது

நனவிற்சே எப்பநின் ன்றிபுனல் வையை
வருபுனலணிலெனவரங் கொள்வோரும்
கருவ யிறுறுகெனக் கடம் படவோரும்
செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவி
சோந்த்துவோரும்
ஐயமருகென வருச்சிப் போரும்”

(பரி:8,102-108)

முடிவுரை

சங்க கால மகளிர் உயிரை விடவும்,
நானத்தை விடவும் கற்புடைய மகளிராக
விளங்கினர். மகளிர் பொழுது போக்காவும்,
மனம் மகிழ்ச்சியாகவும் விளையாடி
மகிழ்ந்தனர். சங்க கால மகளிர் வீரமுடைய
ஆண்மகனை மணந்தனர். சங்க காலத்தில்
மகளிருக்கு இறை நம்பிக்கையும் மிகுந்
திருந்தது.